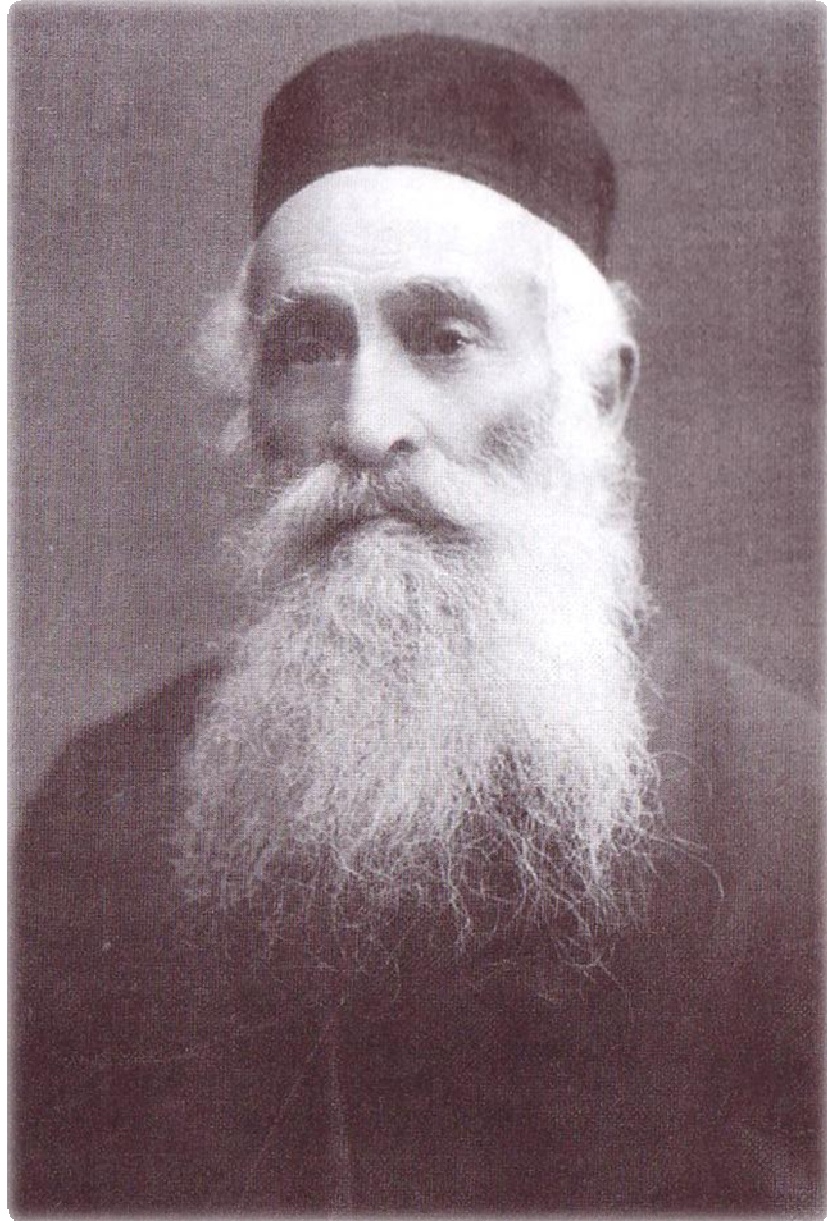

בס"ד

רבי מאיר שלמה הלוי ינובסקי

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

הרב מאיר שלמה הלוי ינובסקי, סבו של הרבי

פתח דבר

בעמדינו במשך ימי ההכנה לימי יו"ד-י"א שבט הבעל"ט,
ובקשר עם מבצע 'השכם' שבימים אלו,

ובשייכות ליום הש"ק דמינה אזלינן – יום הש"ק דמיני'
מתברכין כולהו יומין – כ"ח טבת, יום הולדתה של אם המלך,
הרבנית חנה ע"ה, בתו של רבי מאיר שלמה הלוי,

הננו מוציאים לאור קובץ זה, המכיל בתוכו ביוגרופי' אודות
סבו של כ"ק אדמו"ר מה"מ, הגאון החסיד הרב מאיר שלמה הלוי
ינובסקי ז"ל, רבה של ניקולייב.

בהזדמנות זו, כדאי לצטט את דברי כ"ק אדמו"ר מה"מ באחד
משיחותיו, אודות זקנו רבי מאיר שלמה, איך ש"כעבודתו (של בעל
היאצ"ט) במשך ימי חייו מצינו ב' קצוות" (שיחת כ"ג אלול
תשמ"ט):

"בעל היאצ"ט הי' בין ה"יושבים" אצל אדמו"ר מהר"ש,
ואח"כ נתמנה לרב מורה-הוראה (בעיר ניקאלאייעב) – ב' קצוות:

מצב של הפלאה ורוממות – מה"יושבים" אצל אדמו"ר
מהר"ש, שבזה נכלל גם העילוי ד'לכתחילה אריבער", דרכו המיוחדת
של אדמו"ר מהר"ש; ומצב של פעולה והמשכה למטה – רב מורה-
הוראה, ובפרט בער גדולה, שהיתה גם מרכז מסחרי, שבאו אלי'

סוחרים רבים, ובמילא, הוצרך לפסוק דינים בכל הקשור לעניני המסחר כו', והוצרך גם להתעסק עם ענינים הקשורים עם מלכות המדינה, וכיו"ב.

ועוד ועיקר – חיבור ב' הקצוות יחדיו, שמעלתו בתור "יושב" אצל אדמו"ר מהר"ש, נמשכה גם לאחרי שנתמנה לרב עיר, במשך כל ימי חייו, היינו, שעבודתו בעניני הרבנות, וכיו"ב, היתה מיוסדת בנוי' וחדורה בהעילוי ד"יושב" אצל אדמו"ר מהר"ש".

ויהי רצון, שנזכה זעהן זיך מיט'ן רבי'ן דא למטה מעשרה טפחים והוא יגאלנו.

יהי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ימי ההכנה ליו"ד-י"א שבט, ה'תשס"ט, שנת הקהל
איגוד תלמידי הישיבות
מתיבתא אהלי תורה

רבי מאיר שלמה ינובסקי

סבו של הרבי, מה"יושבים" אצל כ"ק אדמו"ר מהר"ש

• גאון עצום בנגלה ובחסידות, ובעל-מנגן נפלא •

קווים לדמותו של רבה של ניקולייב

ואמנם, ראשי הקהילה לא איחרו למלא אחר צוואת רבם, ורבי מאיר שלמה נתמנה כרבה של ניקולייב.

בהגיעו לגיל הנישואין, לקח לאשה את הרבנית רחל, בתו של הרב ר' יצחק פושניץ, רבה של דוברינקה (שע"י ניקולייב).

רבי יצחק כיהן כרב בעיירה דוברינקה כחמשים שנה, משנת תר"ד עד תרס"ד. לאחר פטירתו, בשנת תרס"ד, מילא את מקומו בנו הרב מנחם מענדל.

לאחר נישואיו היה רבי מאיר שלמה מה"יושבים" אצל כ"ק אדמו"ר מוהר"ש בליובאוויטש, כפי שנהוג היה באותם הימים שאברך לאחר נישואיו היה כל עסקו בתורה ובתפלה, בנגלה וחסידות, בחצרו של הרבי, שם שהה כמה שנים.

רבי מאיר שלמה היה ידוע גם כמנגן נפלא ובעל חוש גדול בנגינה, והיה כנגן המנגן – היו צלילי שירו חודרים לתוך מעמקי הלב, וגם לב אבן היה נמוח.

מסתופף היה בצל רבותיו כ"ק אדמו"ר מוהר"ש וכ"ק אדמו"ר מוהרש"ב נ"ע.

*

על גדולתו ויראתו של אביה סיפרה פעם הרבנית חנה להרה"ח ר' דובער יוניק ע"ה:

רבי מאיר שלמה ינובסקי היה בנם של הגאון רבי ישראל ליב ינובסקי, אשר כיהן כראש ישיבה בעיר רומנווקה, ושל אמו הרבנית מרת בילא רבקה, בתו של הגאון רבי אברהם דוד לאוואוט, הנודע בספריו "קב ונקי", "בית אהרן והוספות", "נתיב החיים" על "דרך החיים", "סידור תורה אור", ו"שער הכולל".

רבי מאיר שלמה הלוי, בצעירותו

מרת בילא רבקה, בתו של הגרא"ד, היתה נשואה (בזיווג ראשון) לבעלה הגאון ר' ישראל ליב, ובניהם היו: הרב מאיר שלמה, הרב מנחם מענדל (שו"ב בקרמנצ'וג), הרב איסר (רב בקריווי-ראג, פלך חרסון), והר' משה (סוחר בחרסון).

כן היו להם שש בנות: מרת פייגא, מרת חנה, מרת דינה, מרת מוסיא, מרת האדל, ומרת מינדל.

ר' ישראל ליב נפטר בחיי חותנו. לאחר פטירתו לקח אליו, הרב רא"ד, את נכדו, הבן הבכור של בתו, מאיר שלמה, וגידלו וחינכו כבנו.

לפני פטירתו של הגרא"ד, בשנת תר"ג, השאיר אחריו מכתב לראשי קהילת ניקולייב שימנו את נכדו, בן בתו, הרב רבי מאיר שלמה, לממלא מקומו, כרב העיר, כי היה לו כבן.

רבי מאיר שלמה הצטיין בידיעתו הגדולה בתלמוד, בחסידותו ובמידותיו התרומיות, אוהב שלום ובורח מן הכבוד.

דלא זכרתי רחל פ"ג
 חתן של רבי מאיר שלמה
 יצחק (ניקולייב)
 - פנה של רחל - דסיזק
 חתן הצי"ק - פנה של רחל
 די רחל - פנה של רחל

בכ"ד תשרי תש"ג, יום היארצייט של מרת רחל, אשתו של רבי מאיר שלמה, הקדיש כ"ק אדמו"ר מה"מ שיחה מיוחדת לרגל היארצייט, אחרי תפילת ערבית, ובה ביאורים על המשנה שבפרק כ"ד במס' כלים "שלשה תריסין וכו'". על כותרת השיחה, בה נאמר שזה "תוכן משיחת כ"ד תשרי ה'תש"ג", כתב הרבי בהערות: **יום היארצייט דאמי זקנתי רחל הי"ד אשת הרה"ג וכו' וכו' יאנובסקי (ניקולייב) - כמה שבועות בסיום חדשי הקייץ - כמה שנים הייתי בניקוליעב וטפלה בי וכו'.**

מלבד גדולתו בתורה וחסידות היה אבי ירא שמים גדול. לפני חג הסוכות נוהג היה אבי למכור אתרוגים, אשר עזר לו למשכורתו הקטנה שהיה מקבל בתור רב. עד היכן הגיעה היראת שמים שלו ניתן לראות - כאשר בא איזה קונה ובחר לו אתרוג, הציע לו אבי לעיין היטב שוב באתרוג ולוודא באם אמנם הדר הוא, אם הפיטמא שלימה, וכדומה.

מובן מאליו, שרבים מהאתרוגים נשארו בידיו...

שלש בנות וכן אחד היו לו לרבי מאיר שלמה וזוגתו הרבנית רחל:

- (א) הרבנית חנה, אשר נישאה לרבי לוי יצחק, אביו של כ"ק אדמו"ר מה"מ.
- (ב) הרבנית מרים גיטל, אשר נישאה להרב ר' שמואל, אחיו של רבי לוי יצחק.

מסופר, כי לפני קישורי התנאים היסס ר' שמואל בדבר סיום השידוך, אך כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב הבטיח כי הכל יהיה בשעה טובה ומוצלחת, ואמנם כך היה, והרבי הרש"ב בעצמו כתב את התנאים.

וכך כותב כ"ק אדמו"ר מה"מ במכתבו המתייחס לנושא נישואי שני אחים לשתי אחיות מיום "ג אלול תש"ט (אג"ק ח"ג עמ' רנב):

אבי מו"ר ז"ל ודודי הרה"ח ז"ל נשאו שתי אחיות על פי כ"ק אדמו"ר נ"ע, וכציוויו שלא ידורו בעיר אחת. וקושיות הנור"ב מהש"ס כבר תירץ בס' מקור חסד על הס"ח דאדרבה פוק חזי מה עלה בסופן כסיפור רז"ל (ירוש' תענית פ"ד ה"ה. ב"ב יב, ע"א: ואנא בתראי).

בין אגרות-הקודש של כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (ח"ב עמ' תתקכג) מצויה אגרת שנכתבה כנראה אודות שידוך זה:

אם רב יסכים ע"ז יכולה לעשות השידוך. ונכון שידורו בפ"ע. ויתן השי"ת שיהיה בהצלחה בבני חיי ומזונא ברוחניות ובגשמיות.

לרבי שמואל ורעייתו היה בן יחיד שנקרא בשם מנחם מענדל.

(א) מרת עטיל, אשת ר' זלמן מאריאשין ע"ה.

(ב) האברך ישראל ליב ז"ל.

הוא, ישראל ליב, נפטר בצעירותו ממחלת הטיפוס, והוא בן חמש עשרה בלבד. לרגל הכאב והצער על פטירתו של הבחור הצעיר כי גדל מאד, הריץ כ"ק אדמו"ר הרש"ב לאביו מכתב תנחומין דלהלן:

ב"ה אור יום ועש"ק ט' ניסן תרס"א לפ"ק, וואריסהאבען.

כבוד מחו' ידידי עוז הרב המפורסם ווח"ס נכבד י"א כו'

מהו' מאיר שלמה שי'.

כאשר שמעתי מידידינו הר"א שו"ב שי' אשר כבודו

הרב שמואל שניאורסאהן, חתנו של רבי מאיר שלמה, ואחיו של רבי לוי יצחק

דואג ומתאנה ביותר ר"ל, עד אשר נחלש בזה ביותר ואין בכוחו לעסוק בשום דבר, אתפלא מאד על כבודו אשר ככה יעשה. האמת הוא אשר כל ביטוש ר"ל שנותנים מלמעלה צריכים להרגיש, כי הכוונה העליונה בזה היא בכדי שיפשפש במעשיו ויתקן דרכו, וכשמרגיש רע בעיניו הדבר אז יתן אל לבו כנ"ל, וגם כי בשעה שהוא עזב בלא"ה כו' אזי היא שעת הכושר להיות ממארי דחושבנא כו' כמ"ש בסש"ב פל"א (ובפרט כשנעשה הכנעת ושבירת החומר כו') ובוזה יפטר מהעצבות שממילי דעלמא ואח"כ יבא לידי שמחה אמיתית כו'. וכידוע דהשמחה שאחר המרירות היא הוראה שהמרירות היא כדבעי, כי ההפרש בין מרירות לעצבות הוא שבעצבות אין חיות בלבו, אבל במרירות יש חיות בלבו להתפעל כו' כמ"ש בסש"ב פ' הנ"ל, ולכן במרירות הואיל שיש בה חיות ה"ה בא לידי שמחה שהיא בחי' חיות כו', אבל בעצבות מאחר שאין בה חיות לכן לא יבא מזה לידי שמחה כו'. ותכלית הכוונה היא השמחה שאח"כ שיש בה יתרון כו' כמ"ש בפכ"ו, ועי"ז יוסיף אומץ בתו' עבודה כו', אבל להיות בעצבות ח"ו אין זה דרך כלל וכלל, ובפרט העצבות ממילי דעלמא שיסודה באהבת עצמו והתקשרותו בעצמו ביותר כו' ונדוע דגם העצבות ממילי דשמיא היא

אס'ופה כו' כמ"ש בסדור בדרוש תרומת הדשן, ובפרט בעצבות ממילי דעלמא ה' ישמרנו, ושומר נפשו ירחק מזה בתכלית הרחוק וישתדל בנפשו בכל תוקף ועזו להפטר מזה. והעצה היעוצה היא לעסוק בד"ת המשמחת את הלב. וראשית דבר ילמוד כ' בסש"ב מן הפרק כ"ו עד פרק ל"ד בכל יום פרק א' ויחזור אותם כמה פעמים, ואם מכתבי יתקבל לפני החג אז בימים הראשונים דחה"פ הבעל"ט יתחיל ללמוד את הדרוש וככה הגדול וילמוד אותו בכ"י איזה שעות, ולא יניחו באמצע כי אם יגמור אותו בעז"ה. ואם ילמוד עם חתנו ש"ב הר' שיחי' מה טוב. ואם יקבל המכ' בתוך ימי החג הבעל"ל ילמוד את הדרוש והחריס. גם יעשה זמן קבוע ללמוד בכ"י גמ' עם פרש"י, וילמוד מד"ר. אמנם בכ"ז יתחזק כבודו לעשות כן בפועל בלי שום דחיות ותירוצים, והשי"ת ינחמו בכפלים לתושי', ויגדור פרצותיו ופרצות אחב"י כו', ויחזקו בכחות הנפש וכוחות הגוף להיות בריא וחזק ולעבדו באמת כו'.

ויקבל החוה"ש והברכה מאדה"ש ויחוג את חמה"צ הבעל"ל בדיצה ובכשות כאוות נפשו ומחו' ידיו דו"ש מלונפ"ח כה"י

שלום דובער

אגרת התנחומין

כאשר נפטר בנו יחידו של הגאון החסיד רבי שלמה יוסף ז'ל, בדמי ימיו, העלמו ממנו את הדבר מחמת גילו המופלג ומחלתו, והשתדלו שלא להכניס לביתו העיתונים בהם פורסמו הידיעות על פטירת בנו, או "מאמרי הערכה" עליו.

מספר שבועות לאחר פטירתו, הופיע באחד העיתונים מאמר הערכה על בנו ע"ה. משום-מה שכחו מקורביו להסתיר ממנו את העיתון, ולפתע ראה הרב ז'ל מאמר-הערכה על בנו יחידו שנפטר לפני כמה שבועות! ויהי כאשר קרא את הבשורה הנוראה, נתקף בהלם נורא כידוע, היה בסוף ימיו משותק בגופו והיה רתוק לכסא גלגלים, וכאשר נודע לו פתאום דבר האסון החל כל גופו לרעוד, בכה וצעק שעות רבות. כל אלה שבאו אליו להרגיעו ולעודדו לא הצליחו, וצערו היה גדול ביותר. בין השאר פנתה זוגתו הרבנית ע"ה להרה"ח רא"ח גליצנשטיין שי', שהיה מקורב אליו, וביקשה ממנו להגיע לביתם, אולי הוא יצליח בזה. הלה התקשר מיד למזכירות כ"ק אדמו"ר מה"מ וביקש להעביר לדיעת הרבי את מצבו של הרב ז'ל.

לא עברה שעה ארוכה התקשר הרב חודקוב להרב גליצנשטיין, ומסר לו את תשובת הרבי – שהיה כל העת על קו הטלפון – ובה נאמר: למסור דברי נוחומין בשם הרבי וכן להקריא לפניו את מכתב התנחומין ששלח אדמו"ר מהורש"ב לזקנו (של הרבי), הרב מאיר שלמה נ"ע, לאחר פטירת בנו הצעיר בן החמש-עשרה (הנדפס בפנים). לשאלת הרא"ח היכן יקח את המכתב, ענה הרבי שהוא נדפס בספר "תולדות לוי יצחק" שיצא לאור לאחרונה. לכן יביא את הספר להרב ז'ל ויקרא בפניו בשמו (של הרבי) את מכתב התנחומין – וכך יירגע.

עשה הרב גליצנשטיין כפי שצווה; הקריא את המכתב בפני הרב ז'ל וגם שלח לו ברכת תנחומין אישית בשמו של הרבי. לאחר מכן החל אט אט להירגע, עד שנרגע לגמרי. ולא רק זאת – אלא אף ביקש מהרב גליצנשטיין ללמוד אתו ביחד פרקי תניא, כפי שמציין הרבי מוהרש"ב במכתבו האמור!

הגרמ"ד איידעלבערג מסתייע בתשובותיו - בספרו שו"ת "חזון למועד" - בדבריו של "ידידי הרה"ג ר' מאיר שלמה שליט"א

היתה בה שום קרושק ונירושק כרינא רישראל, רק הבל נקשה אצלם לפי חפשי הממשלה כפי החוק שלהם, אם יכולים להסדיר להם חוק, שיש לפנינו לביחס. שמו שנשאת ע"י הממשלה הלכה לאחד הרבנים דשם ונשאת כרין וכרת, כמו טעושים ישראל הכשרים, שמתחלה מקבלים תעודות מהממשלה, ואח"כ באים לחדש שיסדר לו ובאופן כזה נעשית אשת איש נמורה ונשארה באיסורה שלא יצאה ממנו רק ע"י נירושק מהממשלה, ולא נתגרשה בריני ישראל!

ת ש ו ב ה :

אנוסים היינו מחמת נפשות, אב היינו מחמת ממון אן גאמחין, חשים עלמו רשע, הרי דעדים הפס שאסר הפה שחזיר, עין היכא שפשים עלמס לרשעים א אך יש לחלק באופן אחרת, דו אנתו לריכין להסעס דהפס שהזיר, דלא היסס כלל בגדר דלפי כל דבריה לא היסס כאן !

לכאורה שפיר אמר ידידי הרב"ג ר' מאיר שלמה שליט"א דהדין זה מפורש במשנה כהוונת דף כ"ב האשה שאחריה-אשה איש הייתי ונרושה אני לאמנת, שהפס שאסר הוא הפס שהחזיר, ובני"ד כיון שלא היסס מוחזקת לפנינו לאשה איש, והכל רק ע"י דיבורה ובראת לפנינו תעודתה, והיא אחרת שלא היסס באשת כלל אלז בפלה הראשון, שנשאת ע"י הסאוועס ונתגרשה ע"י הסאוועס, ושפיר לאמנת מטעם הפס שאסר הוא

הכסא והתחיל לפזם לו את ניגונו המפורסם, מנגינת הרועים "וואלאח", הנקראת על שמו, במתיקות ועריבות נפלאה, וכאשר גמר לשיר – נענה ואמר ברצינות יתירה: "אויב עס איז ח"ו עפעס באשערט אויף איהם – וויל איך זיין דער פערבייט פאר איהם".

רבי מאיר שלמה נפטר ביום כ"ג אלול תרצ"ז. כ"ק אדמו"ר מה"מ נהג לומר קדיש ביום זה, והואיל – בהתוועדויות סמוכות לתאריך זה – להציב קוים לדמותו שיש בהם הוראות לכלל, ואף ביאר את המשמעות בעבודת היהודי לקונו מצירוף השמות "מאיר" ו"שלמה".

מספר הרה"ח ר' מענדל פוטערפאס ע"ה:

בשעת סעודת ברית המילה של כ"ק אדמו"ר מה"מ, שהתקיימה ביום ב' דחול המועד פסח תרס"ב, בביתו של הסבא רבי מאיר שלמה, היה נוכח הרב ר' אשר גראסמאן, השו"ב הניקולויב, ולא טעם מאומה מכל האוכל שהיה ערוך על השולחן, כי הקפיד שלא לאכול מחוץ לביתו בחג הפסח.

חלשה דעתו של רבי מאיר שלמה מכך, בהיותם ידידים קרובים ביותר, והוא פנה אל רבי אשר ואמר:

"אשר! לאמיתו של דבר ראוי אתה לנזיפה, כי אצלי מותר לך לאכול. אך מה אעשה ואיני יכול להרשות לעצמי לנזוף בך, שהרי הצלת פעם את חיי..."

ומעשה שהיה – כך היה:

רבי מאיר שלמה נתקף פעם במחלת הטיפוס. באותה תקופה לא הצליחו עדיין למצוא תרופה למחלה זו, וכדי למנוע את התפשטותה, היו מוציאים את החולים למחנה הסגר מחוץ לעיר, שם היו שוהים עד שיצאה נשמתם. איש לא הורשה להיכנס לשם, רק פעם אחת ביום היה

רבי אברהם דוד ינובסקי
בן אחיו של רבי מאיר שלמה

לאחר שנקבע מועד הנישואין לבתו הרבנית חנה, חלתה הכלה, ורצה אביה לדחות את החתונה. הוא שלח שליח מיוחד להרבי מהורש"ב לקבל הסכמתו על הדחיה, אך הרבי לא הסכים לכך, ונתן את ברכתו הק' אשר הכל יהיה על הצד הטוב ביותר ואין מה לחשוש. ואכן, החתונה התקיימה במועד שנקבע – ביום י"ג סיון תר"ס, והרבי הרש"ב כתב בעצמו את התנאים, ואף סידר את הקידושין.

כשלושה חדשים וחצי לפני כן, באדר"ח אדר שני תר"ס, שלח הרבי מוהרש"ב מכתב לאחד מחסידיו, הרה"ח ר' אשר גראסמאן מניקולויב, מידידיו הקרובים של רבי מאיר שלמה, בו כותב בין השאר: "לפלא שאינו מזכיר מאומה במכתבו זה בדבר בתו של ידידנו הר"ר מאיר שלמה שי', ואבקשו להודיעני בהקדם. והשי"ת ישלח לה רפואה שלימה בקרוב בתוך כו".

*

משך עשר שנים לאחר החתונה – מספר הרה"ח ר' שמואל גראסמאן – ישב הצעיר רבי לוי יצחק סמוך על שולחן חותנו, עד שנת תרס"ט, ופומיה לא פסק מגירסא.

קביעות היתה לו – להנ"ל – ללמוד בצוותא עם חותנו, בשעה החמישית לפנות בוקר, ולא אחת היה רבי מאיר שלמה מראה לו איך חתנו רבי לוי יצחק מכין עצמו לישון לאחר ששקד והגה בתורה כל הלילה.

על החביבות המיוחדת אשר רחש רבי מאיר שלמה לחתנו רבי לוי יצחק, סיפר לנו בן-אחיו, הר"ר אברהם דוד ינובסקי ז"ל, אשר גדל בבית דודו רבי מאיר שלמה:

פעם הגיע שליח מיוחד אל דודי הרמ"ש וסיפר לו על חתנו, רבי לוי יצחק, המתגורר ביקטרינוסלב, שהוא רתוק למיטתו בסיבת דלקת ריאות קשה שפקדה אותו.

לשמע הדברים הפכו פני רבי מאיר שלמה להבים, הניח רגלו הימנית על

ביתו של רבי מאיר שלמה, שם התקיימה בריתו של כ"ק אדמו"ר מה"מ

בית הכנסת של רבי מאיר שלמה, שם התפלל כ"ק אדמו"ר מה"מ בילדותו

"כשר טאנץ"

בסיום השמחה שהתקיימה בבית הורי כ"ק אדמו"ר מה"מ ביקטרינוסלב לרגל יום חתונתו בי"ד כסלו, פנה אבי החתן – רבי לוי יצחק – לחמיו רבי מאיר שלמה, כי היות ולפי המנהג יש שרוקדים החתן והכלה מצות רקידה, כפי הנקרא "כשר טאנץ", ומאחר שהם אינם נמצאים יחד איתנו – לכן יואיל לרקוד יחד עם בתו הרבנית חנה.

מתחילה לא התרצה לכך, אך לאחר שביקשו פעם ופעמיים, נענה לבקשתו ורקד עם בתו "מצות רקידה".

מהר"ש, און דערנאך איז ער געווארען א רב אין א שטאט, וואו עס זיינען געווען אסאך וואס (בתחילת רבנותו) האבן ניט געוואוסט פון חסידות.

ווען ער איז געקומען אויף רבנות נאכדעם ווי ער איז געזעצען א "יושב" ביים רבי'ן מהר"ש, האט ער זיך אנגעהויבען דערציילען פון דעם רבי'ן מהר"ש'ס הנהגות וכו', האבן זיי עם צוגעשטאנען מיט א טענה: "היתכן אז דער רבי מהר"ש טראגט צוויי גאלדענע זייגער'ס, און כל כלי תשמישו איז געווען פון זהב – ער שרייבט א זאך, מיט א גילדענע פען. ער חתמ'ט א זאך, מיט א גילדענעם קאלאנדאר (עפרון). א שמעק טאבאק, פון א גילדענע פושקע. רויכערט א לולקע, א פאפיראס, נעמט ער עס ארויס פון א גילדענע קעסטל – וכל עניניו כזה! מ'געפינט זיך דאך אין גלות, איז עס טאקע א ענין של הכרח אז כל תשמישו זאל זיין בכלי זהב – און בימות החול"?

האט דער זיידע עם אויסגעהערט "קאלט-בלוטיק" די גאנצע צייט, און האט עם געזאגט: "פעטאח! פעטאח! צוליב וועמען רעכנסטו איז באשאפען די גאלד? צוליב גויים, אדער צוליב אזוינע מענטשן ווי מיר און דיר?! אויב ס'איז דא זהב בעולם – איז עס כדי עס זאל זיין א איד א צדיק, און ער זאל נוצן די זהב. און אז נישט – דארף מען די זהב אינגעאנצן ניט האבן"!

מגיע רופא ונותן איזו תרופה. החולים, מוכי כאב וסבל, היו שוכבים כך בבדידות ומתים בהמוניהם.

כשחלה רבי מאיר שלמה במחלה איומה זו, לקחו אותו, כמובן, למחנה ההסגר המרוחק, שם שכב חסר אונים וכמעט חסר תקוה.

כשנודע הדבר לרבי אשר, נטל את ספר ה'תניא' והלך למחנה ההסגר. כשהגיע לשם, נעמד ליד פתח החדר של החולה, והתחיל לקרוא בקול רם את אגרת הקודש סימן י"א, המתחיל "להשכיך בינה", בו מבואר כיצד "אין רע יורד מלמעלה", והכל לטובה.

כך נמשך המחזה בכל יום ויום במשך שלשים יום: רבי אשר מופיע במחנה ההסגר וספר התניא בידו, קורא את הפרק בקול רם, וחוזר הביתה.

"זריקה" יומית זו אכן פעלה את פעולתה, ומצב בריאותו של רבי מאיר שלמה הלך והוטב, עד שהחלים לגמרי.

כשהבריא סיפר, שבכל יום ויום מיד לאחר קריאת פרק התניא הרגיש שהוא הולך ונעשה יותר בריא...

מספר הרה"ח ר' יהודה ליב ראסקין ע"ה:

בשמחת תורה תש"כ, אחרי שכ"ק אדמו"ר מה"מ לימד את הניגון "רחמנא דעני", נכנסתי אל הרבנית הצדקנית מרת חנה אמו של הרבי, והיא שאלה אותי איזה ניגון לימד הרבי, "רחמנא דעני" ענית. היא ביקשה לשמוע את הניגון והשתדלתי לחזור עליו, למרות שהיה חדש ועוד לא ידענו אותו היטב, אבל היא הכירה מיד את הניגון ואמרה: "זה הרי ניגון של אבי, רבי מאיר שלמה ז"ל"...

באחת משיחותיו, סיפר כ"ק אדמו"ר מה"מ:

דער זיידע – מיין מוטער'ס פאטער – איז געווען פון די "יושבים" ביים רבי'ן

- הוספה -

הגה

זה כתבתי יחד. הנספחים הם העניינים והיקדים הן הראשונים
והאחרים. יורדים הייתה בעצמם בימינו תפוזים עם העולם.

אשר שיש לפרשן (תורה א). בחינת עם הימים הזה. אולי קרוב
(זה) משהו. שאלה (זה) הוא קשה. מתנוני תפוזים. קרוב זה
בחינת קרוב. וכתב בקנה בזה אף שאלה קרובים זה קרוב קרוב
הייתה. (זה) זה. וכתב בזה שאלה קרובים. אולי קרוב
קרוב הייתה שיש הימים היום היום. התאמה אולי. אולי
זה זה שאלה קרובים. אולי קרוב אולי קרוב שיש הימים
והאחרים קרובים קרובים חזקה. ועם זה הימים אולי קרוב
אולי קרובים זה קרוב קרוב. על ארבע חלקים. - -
היה ענין זה אולי זה הימים אולי זה הימים זה הימים
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים זה זה. אולי קרובים
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים. וזה
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים
קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים קרובים

צילום כתב-ידו של רבי מאיר שלמה אודות ישיבת תומכי תמימים

להחליטה והתעוררה ולתת בקרבו אהיה אלפינו ולכבוד אור החינוך. לפי קונו
ישנה בהצטרפתנו ניינו ונקטו את הישועה הנה באהרה לחנה ואמר
שנים ~~שנים~~ שנים אנו פה לבנות את הארץ.

אנחנו מאמינים ונאמרים מכלל הארץ הנה לפנינו עומד קונו
החיים ואנחנו נאמרים נאמרים נאמרים בה העולם אשר הוא ^{לכל}
אברה. והנה אנו חושבים את כל לבנוש פלאה האשה והתורה
אשר לבנוש החסידות. וגם נתקשרו עינינו בזה אלא ונקשרנו
לבנותיה אנו ^{היה} (היוונים בקונו אהיה אנוי האומות קולנו)
אנו אנוש את כל הלבנוש אנו קונו. והנה אנו נאמרים
באנו. ולעולם אנו החסידות אנו אנוי החסידות אנו
החיים בהחיותנו הנה כהנה אנו אנוש החיים החיים. והנה
אנו אנו החיים אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו
אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו
החיים אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו
אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו
אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו
אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

מבצע השנים

- חננה ליד שבת -

מוקדש

לחיזוק ההתקשרות

לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

נשיא דורנו

תשורה

למשתתפי 'מבצע השכם'

– הכנה ליו"ד שבט –